

๑๐

ที พื ง อ น อ ม ต ะ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายอยู่ในป่าก็ดี อยู่ที่
โคนไม้ก็ดีอยู่ในเรือนว่างก็ดี ฟังระลึกลงถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด
ผู้เจริญที่สุดในโลก ผู้องอาจกว่านรชน เธอทั้งหลายฟังระลึกลง
ถึงพระธรรม อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์อันพระผู้มี-
พระภาคเจ้าทรงแสดงไว้ดีแล้ว เธอทั้งหลายฟังระลึกลง
พระสงฆ์ผู้เป็นนาบุญอันเยี่ยม ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า เมื่อเธอ
ทั้งหลายระลึกลงถึงพระพุทเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์อยู่
ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี
จักไม่มีเลย

ที่ ฟัง อัน อมตะ

๒๘๒

จิตใจที่มั่นคง หนักแน่น มีศรัทธาเลื่อมใสไม่คลอนแคลน ในพระรัตนตรัยนั้น เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด เพราะจะทำให้จิตใจของเราบริสุทธิ์ผ่องใส เนื่องจากใจของเราเป็นธรรมชาติที่พิเศษ เมื่อคุ้นเคยอยู่กับสิ่งที่สูงส่ง ใจจะถูกยกระดับให้ละเอียดประณีต สูงส่งยิ่งขึ้นไปด้วย ยิ่งถ้าหากหยุดใจไปตรงกลางกายธรรมได้แล้ว จะเข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต เป็นชีวิตที่บริสุทธิ์บริบูรณ์ มีแต่ความปิติเบิกบานอยู่ในกุศลธรรม ดวงบุญก็ยังจะขยาย ใหญ่โตขึ้นไปเรื่อยๆ ดวงบุญนี้สำคัญมาก เพราะจะคอยดึงดูด แต่สิ่งที่ดีๆ รวมทั้งความสุขและความสำเร็จของชีวิต สิ่งที่เป็น สุดยอดทั้งหลายจะบังเกิดขึ้นกับตัวของเรา ตลอดเส้นทางของการสร้างบารมี ดังนั้นการสร้างบารมี ไม่ควรประมาทในการ ประพฤติปฏิบัติธรรม จึงเป็นเหมือนขุมทองของชีวิตที่นำไปสู่ ความเจริญรุ่งเรือง

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน รัชคคสูตร ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายอยู่ในป่าก็ดี อยู่ใน โค่นไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างก็ดี พึงระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้าเถิด ผู้เจริญที่สุดในโลก ผู้องอาจกว่านรชน เธอทั้งหลาย พึงระลึกถึงพระธรรม อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์อันพระ-ผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงไว้ดีแล้ว เธอทั้งหลายพึงระลึกถึง พระสงฆ์ผู้เป็นนาบุญอันเยี่ยม ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า เมื่อเธอ

ที่ ฟัง อัน อม ตะ

๒๘๓

**ทั้งหลายระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์อยู่
ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้า
ก็ดี จักไม่มีเลย”**

อวิชชา คือความไม่รู้แจ้งได้ปิดบังดวงปัญญาของสรรพ-
สัตว์ทั้งหลาย ทำให้เวียนวนอยู่ในกิเลส กรรม วิบาก ดังนั้น
สัตว์โลกจึงเกิดมาพร้อมกับความไม่รู้ เมื่อไม่รู้ ชีวิตก็ต้องพบเจอ
กับภัยพิบัติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโจรภัย ทุพภิกขภัย อัคคีภัย อุทกภัย
หรือภัยทุกชนิด เมื่อมีภัย ความกลัวจึงบังเกิดขึ้น เมื่อมีความกลัว
จึงต้องเที่ยวแสวงหาที่พึ่งพิง เพื่อเป็นเครื่องป้องกัน และต้านทาน
ต่อความกล้วนั้น

แต่ส่วนมากยังหาที่พึ่งที่แท้จริงกันไม่พบ เพราะที่พึ่ง
เหล่านั้นยังตกอยู่ในกฎของไตรลักษณ์ คือ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์
และมีเชื้อตัวตนที่แท้จริง บังคับบัญชาไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจของเรา
ที่พึ่งบางอย่างก็ยังมีความสะดุ้งกลัวอยู่ในตัว ยังต้องหาที่พึ่งอื่น
ป้องกันตัวกันต่อไปอีก เพราะไม่รู้ว่าที่พึ่งแท้จริงนั้นมีลักษณะ
อย่างไร อยู่ตรงไหน และจะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการอย่างไร
จนกระทั่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ทรงได้
เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงด้วยพระองค์เอง และยังได้สั่งสอน
ให้สัตว์โลกทั้งหลายได้ตรัสรู้ตาม ทำลายอวิชชา ประหารกิเลส
อาสวะได้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ทำให้ความสะดุ้งกลัวที่มีอยู่ในใจ

ที่พึ่งอันอมตะ

๒๘๔

ของสรรพสัตว์ทั้งหลายหมดไป

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสให้พระภิกษุทั้งหลายฟังว่า ครั้งหนึ่งเคยเกิดเหตุการณ์ไม่สงบบนสรวงสวรรค์ คือมีสงครามระหว่างเทวดากับอสูร เป็นสงครามที่ตึงเครียด เพราะเป็นสงครามป้องกันภพภูมิของเหล่าเทวดาชั้นดาวดึงส์ ในสมัยก่อนภพดาวดึงส์เป็นที่อยู่ของพวกอสูร พวกอสูรได้อาศัยอยู่มาช้านานทีเดียว แต่หลังจากที่มฆมาณพสร้างบารมีในโลกมนุษย์จนมีบุญบารมีมากพอ ได้ไปบังเกิดในภพดาวดึงส์พร้อมกับทีมสร้างบารมีทั้งหมด ๓๒ คน ไปเจอเหล่าอสูรอยู่บนนั้น แต่พวกอสูรไม่ค่อยประพฤติธรรม ชอบดื่มน้ำสุราทิพย์จนกระทั่งขาดสติ เทพบุตรจึงช่วยกันจับโยนลงจากภพดาวดึงส์ ตกลงไปในมหาสมุทรที่ตั้งอยู่ใต้เขาพระสุเมรุ ตั้งแต่นั้นท้าวลักกะต้องระมัดระวัง เพื่อป้องกันการรุกรานของเหล่าอสูร

*ท้าวเวปจิตติ ซึ่งเป็นหัวหน้าจอมอสูร ยังมีความแค้นคุณรุ่นอยู่ตลอดเวลา คอยหาช่องทางที่จะยึดภพดาวดึงส์กลับคืนมา เมื่อไรก็ตามที่ดอกแฉฝอย ซึ่งเป็นต้นไม้ประจำภพอสูร ออกดอกบานสะพรั่ง เมื่อนั้น เหล่าอสูรทั้งหลายจะระลึกถึงความหลังครั้งเก่าที่เคยพ่ายแพ้ต่อเหล่าเทวดา จะรวบรวม

ที่พึ่งอันอมตะ

๒๘๕

กำลังอสูรทั้งหมดที่เป็นนักรบ เตรียมทำสงครามครั้งใหญ่ประจำปี ฝ่ายเหล่าทวยเทพผู้รักความสงบ ก็เกิดอาการสะดุ้งหวาดหวั่นกับการที่จะไปต่อกรกับเหล่าอสูร

แม้ท้าวสักกะเอง ตอนนั้นพระองค์ยังไม่ได้เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง ยังถูกความไม่รู้ปิดบังดวงปัญญา จึงตรัสเรียก เทวดาชั้นดาวดึงส์ผู้ที่กำลังจะออกสงครามมา แล้วให้อโวกวาว่า “ดูก่อนท่านทั้งหลาย หากความกลัวก็ดี ความหวาดเสียวก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี จะพึงบังเกิดขึ้นแก่พวกท่านผู้ไปในสงครามแล้ว เมื่อนั้น พวกท่านพึงแลดูยอดธงของเรา เพราะว่า เมื่อพวกท่านแลดูยอดธงของเราอยู่ ความกลัวก็ดี ความสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี ก็จักหายไปเอง

ถ้าว่าพวกท่านไม่แลดูยอดธงของเรา ก็ให้แลดูยอดธงของท้าวปชาบดีเทวราชเถิด เพราะว่า เมื่อพวกท่านแลดูยอดธงของท้าวปชาบดีเทวราชอยู่ ความกลัวก็ดี ความสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี ก็จักหายไป หากว่าพวกท่านไม่แลดูยอดธงของท้าวปชาบดีเทวราช ก็ให้แลดูยอดธงของท้าววรุณเทวราช ถ้ายังไม่หายกลัวก็ให้แลดูยอดธงของท้าวอีสานเทวราช เพราะว่า เมื่อพวกท่านแลดูยอดธงซึ่งเป็นหลักชัยแล้ว ความกลัวก็ดี ความสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี ก็จักหายไปเอง”

ที่ ฟัง อัน อม ตะ

๒๘๖

เมื่อพวกเทวดาแลดูยอดธงของท้าวลักกะ ผู้เป็นจอมแห่งเทวดาก็ดี แลดูยอดธงของท้าวปชาบดี ท้าววรณเทวราช หรือท้าวอีสานเทวราชอยู่ก็ดี ความกลัว ความสะดุ้ง ความขนพองสยองเกล้าที่มีอยู่ ก็หายไปได้บ้าง ไม่หายไปบ้าง ที่เป็นเช่นนั้น เพราะว่าท้าวลักกะผู้เป็นจอมแห่งเทวดายังไม่ปราศจากราคะ ไม่ปราศจากโทสะ ไม่ปราศจากโมหะ จึงยังเป็นผู้มีความกลัว และความหวาดสะดุ้ง ดังนั้นบางครั้งทัพของเทวดาก็พ่ายแพ้สงครามของชาวสวรรค์จึงมีผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะเรื่อยมา

เราจะเห็นว่า ที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริงนั้น จะต้องหนักแน่น มั่นคง เหมือนเกาะท่ามกลางทะเลลึก จะต้องทนต่อกระแสคลื่นลมให้ได้ ถ้าเกาะนั้นไม่มั่นคง ก็จะถูกพัดหายไปกับสายน้ำที่เขาวงอยู่ทุกวัน เป็นที่ฟังให้ก็ไม่ได้ ในโลกปัจจุบันนี้ก็เช่นกัน ไม่ว่าจะ เป็นมนุษย์หรือเทวดา ถ้าตนเองไม่เข้าถึงที่ฟังของตัวเสียก่อน ก็ไม่สามารถจะเป็นที่ฟังให้กับคนอื่นได้อย่างสมบูรณ์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสต่อไปอีกว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หากความกลัวก็ดี ความสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี ฟังบังเกิดขึ้นแก่พวกเธอผู้บำเพ็ญเพียร อยู่ในป่าบ้าง อยู่ในที่โคนไม้บ้าง อยู่ในเรือนว่างบ้าง เมื่อนั้นพวกเธอฟังตามระลึกถึงเราเท่านั้น ภิกษุทั้งหลาย เพราะว่าเมื่อพวกเธอตามระลึกถึงเราอยู่

ที่ ฟัง อัน อม ตะ

๒๘๓

ความกลัวก็ดี ความสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี แทนที่จักมีขึ้น ก็จักหายไปเอง หากพวกเธอไม่ตามระลึกถึงเรา ก็ฟังตามระลึกถึงพระธรรม เพราะว่าเมื่อพวกเธอตามระลึกถึงพระธรรมอยู่ ความกลัวก็ดี ความสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี แทนที่จักมีขึ้น ก็จักหายไปเอง

หากพวกเธอไม่ตามระลึกถึงพระธรรม ที่นั้นพวกเธอฟังตามระลึกถึงพระสงฆ์ เพราะว่าเมื่อพวกเธอตามระลึกถึงพระสงฆ์อยู่ ความกลัวก็ดี ความสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี แทนที่จักมีขึ้น ก็จักหายไปเอง ข้อนี้เป็นเพราะเหตุอะไร เพราะว่าพระตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ปราศจากราคะ ปราศจากโทสะ ปราศจากโมหะ เป็นผู้ไม่มีความกลัว ไม่หวั่น ไม่สะดุ้ง ไม่หนีไป ใจของเธอจะหนักแน่นมั่นคง ไม่หวาดหวั่น จนกระทั่งเอาชนะศึกภายในจะเข้าถึงจุดแห่งความสมหวังของชีวิต”

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระองค์ก็ยังให้เหล่าสาวก มีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่ฟังที่ระลึก เพราะพระรัตนตรัยนั้น เป็นแก่นแท้ของชีวิตของเราทีเดียว เมื่อระลึกถึงท่านได้ จิตใจจะสงบนิ่งใสบริสุทธิ์ ส่วนการที่จะระลึกถึงท่าน จนกระทั่งแล่นเข้าไปถึงตัวจริงของพระรัตนตรัยได้นั้น ก็ต้อง

ที่ ฟัง อัน อมตะ

๒๘๘

หยุดใจลงไปตรงกลางให้ได้ ให้เข้าไปถึงพระรัตนตรัยภายใน ซึ่งก็คือพุทธรัตนะ พระธรรมกายแก้วใสที่อยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของมนุษย์ทุกๆ คน ธรรมรัตนะ ดวงธรรมที่ใสบริสุทธิ์ภายใน และสังฆรัตนะ ธรรมกายละเอียดที่ใสที่ละเอียดหนักเข้าไปอีก จึงจะเป็นการแสวงหาที่ฟังที่ระลึกที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา

เมื่อเราเข้าถึงได้อย่างนี้ ยามใดที่เรามีทุกข์เราก็อ่าน ฟัง ท่านได้ มีสุขแล้วก็จะทวีความสุขให้เพิ่มมากขึ้นไปอีก ถ้าทำได้อย่างนี้ คือได้เข้าถึงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยภายใน จะได้ชื่อว่าเป็นสาวกของพระบรมศาสดา เดินตามรอยของ พระอริยเจ้าทั้งหลาย ชีวิตเราจะมีที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริง ติดตาม ตัวไปข้ามภพข้ามชาติ จะปลอดภัยจากภัยทุกชนิด ทั้งภัยในปัจจุบันนี้ ภัยในอบายภูมิ และภัยในสังสารวัฏ เราจะมี ความมองอาภในการสร้างบารมี ไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ให้ตั้งใจปฏิบัติให้เข้าถึงพระรัตนตรัยให้ได้กันทุกๆ คน

